

Προς τη Βουλή των Ελλήνων

Αριθμ. Πρωτ.: ...2001...

Ημερομ. ...05/09/2012

**Πρόταση σύστασης εξεταστικής επιτροπής για την προσφυγή της Ελλάδας στο ΔΝΤ και την υποβολή της Ελλάδας στο καθεστώς των μνημονίων και της επιτήρησης
(σύμφωνα με τα άρθρα 68 παρ.2 Σ και 144 επ. του Κανονισμού της Βουλής)**

Μετά από σχεδόν δύομισι χρόνια εφαρμογής των μέτρων λιτότητας, δημοσιονομικής προσαρμογής και αναδιαρθρώσεων στον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα που επιβλήθηκαν μέσω των Μνημονίων 1 και 2, η ελληνική οικονομία παραμένει σε τροχιά επιδεινούμενης ύφεσης χωρίς ορατή προοπτική ανάκαμψης. Η υλοποίηση των μέτρων προσαρμογής όπως αυτά προβλέπονταν από τα Μνημόνια 1 και 2 όχι μόνο δεν οδήγησαν στον περιορισμό του Δημόσιου Χρέους αλλά αντίθετα το επιβάρυναν με αποτέλεσμα να έχει καταστεί «μη βιώσιμο». Ακόμα και ο στόχος που έθεταν η Τρόικα και η Ελληνική Κυβέρνηση, το Δημόσιο Χρέος να φτάσει στο 120% του ΑΕΠ το 2020, να επιστρέψει, δηλαδή, στο επίπεδο που βρισκόταν όταν η Ελλάδα αποκλείστηκε από την διεθνή αγορά ομολόγων το 2009 πριν υπογραφεί το Μνημόνιο 1 και οι δανειακές συμβάσεις με τα κράτη μέλη της Ευρωζώνης και το ΔΝΤ, ήδη κρίνεται υπεραισιόδοξος, αν δεν προηγηθεί νέο κούρεμα του ελληνικού χρέους και έχει ήδη ανιθεωρηθεί αφού το Δημόσιο Χρέος αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο 160% του ΑΕΠ και παρουσιάζει αυξητικές τάσεις. Αντίθετα η μνημονιακή πολιτική έχει οδηγήσει σε μια πρωτοφανή κοινωνική καταστροφή. Συγκεκριμένα μέσα στα τελευταία δύομισι χρόνια η ελληνική οικονομία έχει συρρικνωθεί κατά 22%, η ανεργία βρίσκεται στο 22% ενώ στους νέους ξεπερνά το 50%, ο κατώτατος μισθός έχει μειωθεί στα 470 €, οι ΣΣΕ έχουν ουσιαστικά καταργηθεί, το Κοινωνικό Κράτος, το σύστημα Υγείας και Πρόνοιας αλλά και η Δημόσια Εκπαίδευση βρίσκονται στα πρόθυρα της κατάρρευσης, ο Πολιτισμός υφίσταται επίθεση μέχρις εξαφανίσεως, η Δικαιοσύνη υποβαθμίζεται και βάλλεται, ο δημόσιος πλούτος ιδιωτικοποιείται σε εξευτελιστικές τιμές, το βιοτικό επίπεδο εργαζομένων και συνταξιούχων έχει υποβαθμισθεί δραματικά, ενώ ολοένα και μεγαλύτερο τμήμα της κοινωνίας οδηγείται βιαίως στο περιθώριο και υποχρεώνεται σε μάχη επιβίωσης. Εν μέσω αυτής της τραγικής κατάστασης, οι μνημονιακές κυβερνήσεις διαδέχονται η μία την άλλη με αρμονία, προστατεύοντας όχι την κοινωνία και τη δημοκρατία, αλλά τους τραπεζίτες και εξυπηρετώντας και επιτρέποντάς τους να συνεχίσουν να έχουν τον έλεγχο των χρεωκοπημένων Τραπεζών τους. Είναι, λοιπόν, σαφές ότι η πολιτική των περικοπών και της ακραίας λιτότητας δεν έχει στόχο τον περιορισμό του ελληνικού δημόσιου χρέους αλλά την εσωτερική υποτίμηση και την καθιέρωση ενός νέου κοινωνικού μοντέλου οργάνωσης στηριγμένου στην φθινή εργατική δύναμη και την ιδιωτικοποιημένη λειτουργία του συνόλου της οικονομίας.

Η προσφυγή στο ΔΝΤ και η υπογραφή των Μνημονίων που επηρέασαν καθοριστικά τόσο την ένταση όσο και τη διαχείριση της κρίσης στην Ελλάδα, έδαφος της οποίας είναι η διεθνής καπιταλιστική κρίση που ξέσπασε μετά την κατάρρευση της Lehman Brothers το 2008 μετατρέπει την Ελλάδα σε πειραματόζωο και σε πολιορκητικό κριό

για την εμπέδωση μιας νέας μορφής καπιταλιστικής εξουσίας σε ολόκληρη την Ευρώπη. Οι αιτίες, επομένως, που οδήγησαν την ελληνική κοινωνία και οικονομία σε αυτή την κατάσταση δεν μπορούν να παραμείνουν αδιευκρίνιστες αλλά αντίθετα πρέπει να τηρηθεί η προεκλογική δέσμευση του νυν Πρωθυπουργού κυρίου Αντώνη Σαμαρά για τη σύσταση μιας και μόνης εξεταστικής επιτροπής που θα ερευνήσει τις συνθήκες υπό τις οποίες η Ελλάδα υποβλήθηκε στο καθεστώς των μνημονίων και της επιτήρησης ώστε να αναδειχθούν οι αντίστοιχες πολιτικές ευθύνες και να διερευνηθούν ενδεχόμενες αστικές και ποινικές ευθύνες.

Το προκαταρκτικό πολιτικό ερώτημα που επιβάλλεται να απαντηθεί πριν από οποιαδήποτε εξέταση των ειδικών συνθηκών που οδήγησαν στην υπαγωγή στο ΔΝΤ και στην υπογραφή των μνημονίων και των δανειακών συμβάσεων είναι γιατί, παρά τους θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης που σημείωνε η ελληνική οικονομία από το 1994 όταν συμφωνήθηκε η συμμετοχή της Ελλάδας στο νέο σχεδιαζόμενο νόμισμα έως το 2007, πριν το ξέσπασμα δηλαδή της διεθνούς καπιταλιστικής κρίσης, το δημόσιο χρέος όχι μόνο δεν μειώθηκε ως ποσοστό του ΑΕΠ αλλά παρουσίαζε αυξητικές τάσεις. Στο πλαίσιο της έρευνας αυτής θα πρέπει να διευκρινιστούν πρωτίστως οι λόγοι για τους οποίους οι διάφορες Κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας ακολούθησαν μια πολιτική περιορισμού των φορολογικών εσόδων του δημοσίου με στοχευμένες φοροαπαλλαγές και φοροελαφρύνσεις των επιχειρηματικών κεφαλαίων και των υψηλών εισοδημάτων, επέτρεψαν την εκτεταμένη φοροδιαφυγή των αντίστοιχων κοινωνικών μερίδων και δεν αντιμετώπισαν αποτελεσματικά την εισφοροδιαφυγή και την ανασφάλιστη εργασία η έκταση των οποίων είναι ευθέως ανάλογη του ύψους του ελλείμματος και επηρεάζει αρνητικά τη δυναμική του Δημοσίου Χρέους. Παρά το γεγονός, λοιπόν, ότι η ελληνική οικονομία την εν λόγω περίοδο εμφάνιζε ρυθμούς ανάπτυξης υψηλότερους κάθε άλλης χώρας της σημερινής Ευρωζώνης εκτός από την Ιρλανδία και τη Φινλανδία, οι ελληνικές κυβερνήσεις ακολούθησαν ακραία μεροληπτική πολιτική υπέρ του κεφαλαίου και των υψηλών εισοδημάτων η οποία σε μεγάλο βαθμό επηρέασε την ένταση της σημερινής κρίσης διαμορφώνοντας το έδαφος και τις συνθήκες που επέτρεψαν ενδεχομένως σε πολιτικά στελέχη και κυβερνητικούς φορείς να εκμεταλλευτούν την κακή εικόνα των δημοσίων οικονομικών και να οδηγήσουν τη χώρα στην προσφυγή στο ΔΝΤ και την υπογραφή των Μνημονίων.

Στο πλαίσιο αυτό επιβάλλεται να διερευνηθούν και ειδικές πτυχές που φαίνεται να επηρεάζουν το ύψος του Δημοσίου Χρέους και να αποδοθούν ευθύνες στις προηγούμενες κυβερνήσεις τόσο της Νέας Δημοκρατίας όσο και του ΠΑΣΟΚ. Συγκεκριμένα, το εξοπλιστικό πρόγραμμα που τέθηκε σε εφαρμογή μετά το 1996 και το οποίο στοίχισε περισσότερα από 60 δις ευρώ, η ανάληψη των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 και η οικονομική διαχείριση της προετοιμασίας τους που φαίνεται να διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στην αύξηση των ελλειμμάτων και συνακόλουθα του δημοσίου χρέους, η σταθερή πρακτική της υπερτιμολόγησης προμηθειών και δημοσίων έργων και, φυσικά, να αναζητηθούν και να αποδοθούν οι ευθύνες για τη

συντήρηση του κρατικοδίαιτου πολιτικού συστήματος και των κομμάτων, του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας, που χρησιμοποιούσαν το Δημόσιο Τομέα ως όργανο για την εξυπηρέτηση κομματικών σκοπών και συμφερόντων. Επίσης πρέπει να διερευνηθεί και να αποσαφηνιστεί ποια ήταν η σχέση του Ελληνικού Δημοσίου με την Goldman Sacks και να διευκρινιστεί επακριβώς η επιρροή των αμαρτωλών swaps που συνήψτε το Ελληνικό Δημόσιο με την εν λόγω εταιρεία από το 2001 έως το 2007 στο μέγεθος των ελλειμμάτων και του Δημοσίου Χρέους. Σε κάθε περίπτωση βέβαια από μια τέτοια έρευνα, που ενδεχομένως να καταλήξει και σε απόδοση ποινικών ευθυνών, δεν πρέπει να παραλειφθεί η διερεύνηση της σοβαρότατης πολιτικής πτυχής του ζητήματος που είναι η νεοφιλελεύθερη πολιτική που ακολουθήθηκε όλα τα προηγούμενα χρόνια και οδήγησε στην διόγκωση χρέους και ελλειμμάτων όπως περιγράφεται παραπάνω.

Όσα απολύτως περιληπτικά και ενδεικτικά περιγράφονται ανωτέρω ορίζουν τις γενικές συνθήκες στις οποίες βρέθηκε η ελληνική οικονομία κατά το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης του 2008 αλλά επιβάλλεται να διερευνηθούν περαιτέρω. Και οι ειδικές συνθήκες, όμως, που οδήγησαν στην υπογραφή των Μνημονίων 1 και 2 καθώς και των Δανειακών Συμβάσεων με τα κράτη μέλη της Ευρωζώνης, το ΔΝΤ και το Ευρωπαϊκό Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (Μάιος 2010 και Φεβρουάριος 2012) παραμένουν σε μεγάλο βαθμό αδιευκρίνιστες. Πρέπει επομένως να διερευνηθεί αν υπάρχουν πολιτικές και ενδεχομένως ποινικές ευθύνες για πράξεις και παραλείψεις κυβερνητικών φορέων και κάθε άλλου προσώπου που επιδείνωσαν την οικονομική θέση της χώρας, υπονόμισαν την πιστοληπτική της ικανότητα που καθορίζεται από τις προσδοκίες των δανειστών για την αποπληρωμή των οφειλομένων αλλά και αν υπήρχαν άλλες διέξοδοι από την θέση στην οποία είχε βρεθεί η ελληνική οικονομία μετά τις εκλογές του Οκτωβρίου του 2009. Τα παραπάνω ερωτήματα αποκτούν ακόμη μεγαλύτερη σημασία αν συνυπολογιστεί το περιεχόμενο της έκθεσης υπ' αριθμόν 09/244 της ειδικής ομάδας του ΔΝΤ που δημοσιεύτηκε τον Αύγουστο του 2009 σύμφωνα με την οποία η ελληνική οικονομία δεν είχε υποστεί μεγαλύτερη πίεση από την διεθνή χρηματοπιστωτική κρίση σε σχέση και με τις υπόλοιπες χώρες της Ευρωζώνης ενώ σε καμία περίπτωση δεν προοιωνιζόταν τίποτε από όλα όσα ακολούθησαν μετά τους χειρισμούς της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ την περίοδο 2009 -2010.

Τα ερωτηματικά πολλαπλασιάζονται μετά τις πρόσφατες δηλώσεις του εκπροσώπου της Ελλάδας στο ΔΝΤ κατά την περίοδο των διαπραγματεύσεων και υπογραφής του Μνημονίου 1 και των πρώτων Δανειακών Συμβάσεων, κυρίου Παναγιώτη Ρουμελιώτη, που έγιναν στην εφημερίδα New York Times, σύμφωνα με τις οποίες το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο γνώριζε από την αρχή ότι το πρόγραμμα για την δημοσιονομική εξυγίανση της Ελλάδας ήταν καταδικασμένο να αποτύχει. Οι δηλώσεις αυτές προκάλεσαν την εκκίνηση εισαγγελικής έρευνας από τους Οικονομικούς Εισαγγελείς για να διερευνηθεί η στοιχειοθέτηση απιστίας κατά του Ελληνικού Δημοσίου αλλά και άλλων οικονομικών εγκλημάτων από υπηρεσιακούς παράγοντες. Σε δήλωση δε του κυρίου Παναγιώτη Ρουμελιώτη που δόθηκε στη

δημοσιότητα αναφέρεται ότι ο τότε Πρωθυπουργός της Ελλάδας αρνήθηκε να ακολουθήσει την υπόδειξη του τότε επικεφαλής του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου κ. Ντομινίκ Στρος Καν για άμεση αναδιάρθρωση του Ελληνικού Χρέους. Είναι προφανές ότι η συγκεκριμένη εξέλιξη εγείρει τεράστιο πολιτικό και νομικό ζήτημα και χρήζει εξονυχιστικής διερεύνησης και από τη Βουλή των Ελλήνων ώστε να διαλευκανθεί αν ο τότε Πρωθυπουργός της Ελληνικής Δημοκρατίας κ. Γεώργιος Παπανδρέου αλλά και ο τότε Υπουργός των Οικονομικών κ. Γεώργιος Παπακωνσταντίνου καθώς και τα υπόλοιπα μέλη της τότε Κυβέρνησης γνώριζαν τις θέσεις του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και σε περίπτωση καταφατικής απάντησης να εξηγηθεί για ποιους λόγους προχώρησαν στην υπογραφή του Μνημονίου Ι και των πρώτων Δανειακών Συμβάσεων.

Διερεύνησης χρήζουν και οι καταγγελίες πρώην μελών της Ελληνικής Στατιστικής Αρχής για το ρόλο του πρώην Πρόεδρου της Αρχής κυρίου Ανδρέα Γεωργίου και για πολιτικές παρεμβάσεις που πιθανόν να οδήγησαν στην παραποίηση στοιχείων και την τεχνητή διόγκωση του ελλείμματος του έτους 2009 καθώς και οι καταγγελίες για συνολικά απαράδεκτη και παράνομη λειτουργία της αρχής κατά την περίοδο της Προεδρίας του κυρίου Ανδρέα Γεωργίου. **Εξάλλου είναι σαφές ότι η ακατανόητη αναθεώρηση του ελλείμματος με ευθύνη του Υπουργού Οικονομικών κυρίου Γεωργίου Παπακωνσταντίνου στο 13,5% για λόγους που παραμένουν απολύτως αδιευκρίνιστοι αποτέλεσε και το σημείο καμπής για την πιστοληπτική ικανότητα της χώρας και έδωσε το έναυσμα σε κερδοσκοπικές επιθέσεις που εκτόξευσαν τα spreads των ελληνικών ομολόγων.** Παρά το γεγονός ότι για τα παραπάνω διεξάγεται έρευνα από την ελληνική δικαιοσύνη την ανεξαρτησία της οποίας σεβόμαστε απολύτως και κατηγορηματικά είναι αναγκαίο για λόγους πολιτικούς και νομικούς που αφορούν τη διεθνή αξιοπιστία της χώρας και την τήρηση των αρχών της νομιμότητας και της διαφάνειας, τις οποίες η Βουλή των Ελλήνων οφείλει να εγγυάται, να υπάρξει παράλληλη έρευνα και από την ελληνική βουλή ώστε να μην υπάρχει καμία αμφιβολία ως προς την ακρίβεια των στοιχείων που συλλέγει και επεξεργάζεται η Ελληνική Στατιστική Αρχή καθώς και ως προς την ανεξάρτητη από πολιτικές ή άλλες παρεμβάσεις λειτουργία της όπως προβλέπεται από το Σύνταγμα σύμφωνα με το άρθρο 101^Α.

Πειστικές εξηγήσεις δεν έχουν δοθεί από την Τράπεζα της Ελλάδος αλλά και από την τότε κυβέρνηση για το τεράστιο ζήτημα που προέκυψε με το σορτάρισμα των ελληνικών ομολόγων από τον Οκτώβριο του 2009 και μέχρι τον Απρίλιο του επόμενου έτους όταν η ΤτΕ μείωσε το χρόνο διακανονισμού των ομολόγων σε T+1. Συγκεκριμένα, η ΤτΕ τον Οκτώβριο του 2009 όχι μόνο δεν κινήθηκε στην κατεύθυνση θωράκισης των ελληνικών ομολόγων, παρά το γεγονός ότι οι πιέσεις εναντίον της ελληνικής οικονομίας είχαν ήδη ξεκινήσει αλλά αντίθετα άλλαξε τη διαδικασία διακανονισμού των συναλλαγών επί ελληνικών ομολόγων επιμηκύνοντας το χρόνο εκκαθάρισης τους κατά επτά ημέρες (από T+3 σε T+10) και μάλιστα στις 5 Οκτωβρίου 2009 δηλαδή ακριβώς την επομένη των εκλογών, που έλαβαν χώρα στις 4-10-2009 και από τις οποίες προέκυψε η Κυβέρνηση Παπανδρέου. Η κίνηση αυτή

ενέτεινε τις πιέσεις προς τα ελληνικά ομόλογα αφού όσο μεγαλύτερο το χρονικό όριο για την εκκαθάριση των συναλλαγών τόσο μεγαλύτερα τα περιθώρια για χειραγώγηση της τιμής των ομολόγων και υποτιμητική κερδοσκοπία από τη μεριά του πωλητή. Σε αυτό το πλαίσιο πρέπει να διερευνηθεί και το κατά πόσο χειραγωγήθηκε η αγορά των ασφαλιστρών κινδύνου (CDS) κατά την εν λόγω περίοδο, αγορά από την οποία εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό και τα spreads των αντίστοιχων ομολόγων. Σε κάθε περίπτωση είναι αναγκαίο να διακριβωθεί αν προκύπτουν πέρα από τις πολιτικές και ποινικές ευθύνες για τον τότε Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος κ. Προβόπουλο αλλά και μέλη της τότε κυβέρνησης και να τους ζητηθούν εξηγήσεις για τους λόγους που δικαιολογούν αυτή την επιλογή η οποία οδήγησε σε νέα εκτόξευση των spreads και σε περαιτέρω επιδείνωση της θέσης της ήδη πιεσμένης ελληνικής οικονομίας.

Εξάλλου, διερεύνηση επιβάλλεται ώστε να καταλογισθούν ευθύνες για πράξεις και παραλείψεις της κυβέρνησης που προέκυψε μετά τις εκλογές του Οκτωβρίου του 2009, ειδικά δε του πρώην Πρωθυπουργού κυρίου Γεωργίου Παπανδρέου και του πρώην Υπουργού Οικονομικών κυρίου Γεωργίου Παπακωνσταντίνου, καθώς και κάθε άλλου προσώπου, οι οποίες υπονόμισαν την αξιοπιστία και την πιστοληπτική ικανότητα της χώρας, οδήγησαν σε αδυναμία αναχρηματοδότησης του χρέους και τελικά στην υπογραφή του Μνημονίου Ι και των πρώτων Δανειακών Συμβάσεων. Συγκεκριμένα, πρέπει να ζητηθούν και να δοθούν απαντήσεις για το αν και κατά πόσο οι κκ. Παπανδρέου και Παπακωνσταντίνου γνώριζαν την κατάσταση της ελληνικής οικονομίας πριν τις εκλογές του Οκτωβρίου 2009 αλλά και να διευκρινιστεί αν είχαν γίνει συναντήσεις με παράγοντες του ΔΝΤ ή τον τότε Πρόεδρο του Ταμείου κύριο Ντομνίκ Στρος Καν πριν και μετά τις εκλογές του 2009 και να διασαφηνιστεί το περιεχόμενο των συζητήσεων αυτών. Επίσης να δοθούν εξηγήσεις για σειρά δηλώσεων την εν λόγω περίοδο οι οποίες όχι μόνο δεν προστάτησαν την ελληνική οικονομία αλλά αντίθετα οδήγησαν σε κερδοσκοπικές επιθέσεις από χρηματοπιστωτικά funds και οδήγησαν τις εταιρείες αξιολόγησης σε συνεχόμενες υποβαθμίσεις της πιστοληπτικής ικανότητας της ελληνικής οικονομίας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η δήλωση του κυρίου Παπακωνσταντίνου που παρομοίασε την ελληνική οικονομία με τον Τιτανικό αλλά και η κατά γενική ομολογία τουλάχιστον άστοχη δήλωση του κυρίου Παπανδρέου ο οποίος στις 4 Μαρτίου 2010, σε μια στιγμή που φαινόταν ότι σταθεροποιούνται τα spreads των ελληνικών ομολόγων, επανέφερε το ζήτημα της προσφυγής στο ΔΝΤ σε περίπτωση μη ανταπόκρισης των εταίρων στα αιτήματα της ελληνικής κυβέρνησης. Σε αυτό το πλαίσιο πρέπει να διερευνηθεί και η συσχέτιση δηλώσεων ανώτερων αξιωματούχων της ΕΕ για την δυσχερή οικονομική κατάσταση της Ελλάδας με την υποβάθμιση της πιστοληπτικής ικανότητας της χώρας καθώς και οι λόγοι που δικαιολογούν αυτές τις δηλώσεις που εκ πρώτης όψεως μοιάζουν να αποτελούν μια αυτοεκπληρούμενη προφητεία. Προφανώς, μια τέτοια έρευνα από πλευράς της Ελληνικής Βουλής θα πρέπει να ενταχθεί σε ένα ευρύτερο ευρωπαϊκό σχέδιο που θα στοχεύει στην μελλοντική προστασία των κρατών μελών της Ευρωζώνης από τις πιέσεις των αγορών και στην συνολική αλλαγή του οικονομικού μοντέλου χρηματοδότησης των

επιμέρους οικονομιών ώστε να μην εξαρτάται η μοίρα ολόκληρων λαών από τους μηχανισμούς των αγορών.

Όλα τα ανωτέρω, που εντελώς ενδεικτικά αναφέρονται εδώ, καταδεικνύουν ότι η προσφυγή στο ΔΝΤ και η συνακόλουθη υπαγωγή στο Μνημόνιο ήταν ένα προαποφασισμένο σχέδιο με στόχο την εσωτερική υποτίμηση το οποίο υλοποιήθηκε στο έδαφος και με την κατάλληλη αξιοποίηση της σχετικά δυσχερούς θέσης στην οποία είχε βρεθεί η ελληνική οικονομία κυρίως λόγω της υστέρησης των δημοσίων εσόδων σε σχέση με το ΑΕΠ και τις αντίστοιχες κοινωνικές ανάγκες, υστέρηση που ήταν αποτέλεσμα πρωτίστως των νόμιμων φοροαπαλλαγών του ελληνικού και ξένου κεφαλαίου, της εκτεταμένης φοροδιαφυγής από τα ανώτερα κοινωνικά στρώματα καθώς και της όλης αρχιτεκτονικής της Ευρωζώνης. Η αρχιτεκτονική αυτή αφορά πρώτον την εξάρτηση της χρηματοδότησης από τις αγορές που λειτουργούν ως μέσο πίεσης για την επιβολή του νεοφιλελευθερισμού και κατά δεύτερον την μετατροπή της εργασίας στον μοναδικό ευμετάβλητο συντελεστή που μπορεί να απορροφήσει τους κραδασμούς από τις κρίσεις μέσω της επιβολής μέτρων λιτότητας.

Στο ίδιο πλαίσιο της έρευνας για την διόγκωση των ελλειμμάτων και του Δημοσίου Χρέους πρέπει να δοθούν πειστικές εξηγήσεις και να διερευνηθούν εξονυχιστικά οι απόρρητες δαπάνες, καθ' υπέρβαση του κρατικού προϋπολογισμού και κατά καταστρατήγηση των νομίμων διαδικασιών, θέμα που αναδείχθηκε ήδη από το 2011 από τον Προεδρο της Κ.Ο. του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. και την κιονοβουλευτική ομάδα και για το οποίο κατατέθηκε υπόμνημα στους Οικονομικούς Εισαγγελείς. Οι απόρρητες δαπάνες του Υπ. Εξ. κατά την περίοδο της προηγούμενης διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ από τον Οκτώβριο του 2009, με υπογραφή και ευθύνη και του τότε Υφυπουργού Οικονομικών κ. Σαχινίδη, είναι της τάξεως πολλών δεκάδων εκατομμυρίων Ευρώ, καθ' υπέρβαση του προϋπολογισμού, καλύπτονται δε από πέπλο αδιαφάνειας, είναι αδικαιολόγητες την περίοδο που ο ελληνικός λαός μαστίζεται από τις συνέπειες του Μνημονίου και στενάζει υπό το βάρος των μέτρων λιτότητας, τελούν δε ήδη υπό εισαγγελική διερεύνηση

Σε βάθος έρευνα απαιτείται και για την διασαφήνιση των συνθηκών που οδήγησαν στην συμφωνία για το δεύτερο κούρεμα των ελληνικών ομολόγων (PSI Mk2) καθώς και για τις επιμέρους ρυθμίσεις της. Πρέπει να αναζητηθούν οι πολιτικές και ενδεχομένως ποινικές ευθύνες τόσο του τότε Πρωθυπουργού κυρίου Λουκά Παπαδήμου όσο και του τότε υπουργού Οικονομικών κ. Ευάγγελου Βενιζέλου, αλλά και κάθε άλλου ενεχομένου και συμπράξαντος προσώπου για τη συνέχιση της αδιέξοδης πολιτικής του Μνημονίου Ι και την αποδοχή των συγκεκριμένων όρων του κουρέματος των ελληνικών ομολόγων, που δεν περιλάμβανε βεβαίως αυτά που κατείχε η ΕΚΤ, τη στιγμή που γνώριζαν, σύμφωνα με τις δηλώσεις του κυρίου Ρουμελιώτη, ότι το πρόγραμμα διάσωσης της Ελλάδας είναι καταδικασμένο σε αποτυχία. Τόσο ο κύριος Παπαδήμος όσο και ο κύριος Βενιζέλος, αλλά και όσοι συμμετείχαν ή στήριζαν την- τότε κυβέρνηση, πρέπει να δώσουν αναλυτικές

εξηγήσεις για ποιο λόγο επέμεναν ότι το PSI Mk2 θα συμβάλει στην επίτευξη του στόχου για περιορισμό του δημόσιου χρέους στο 120% του ΑΕΠ μέχρι το 2020 τη στιγμή που γνώριζαν ή είχαν τη δυνατότητα να γνωρίζουν ότι κάτι τέτοιο είναι αδύνατο στη βάση των οικονομικών μεγεθών και της πορείας της ελληνικής οικονομίας. Επίσης διεξοδική έρευνα είναι αναγκαία και για τη διακρίβωση των διαδικασιών μέσω των οποίων αποφασίστηκε η συμπερίληψη στο κούρεμα των περιουσιακών στοιχείων των ασφαλιστικών ταμείων και άλλων ΝΠΔΔ, συμπερίληψη που τα έχει οδηγήσει σε αδυναμία εκπλήρωσης των υποχρεώσεών τους και έχει υπονομεύσει περαιτέρω τη μακροπρόθεσμη οικονομική βιωσιμότητα τους. Επίσης η ΤτΕ ως ενεργός διαχειριστής των καταθέσεων όλων των ασφαλιστικών ταμείων που σε ρευστό ανέρχονταν στις 31/10/2011 στα 18,67 δις ευρώ αγόρασε την τριετία 2008-2011 ομόλογα του ελληνικού δημοσίου ύψους 16δις ευρώ τα οποία συμπεριελήφθησαν στο κούρεμα του ελληνικού χρέους χωρίς να ενημερώσει τις διοικήσεις των ασφαλιστικών ταμείων. Είναι, λοιπόν, αναγκαίο να διερευνηθεί για ποιους λόγους η ΤτΕ προχώρησε σε αυτή την ενέργεια παρότι γνώριζε το ενδεχόμενο κουρέματος του Ελληνικού χρέους, θέτοντας έτσι σε κίνδυνο τη βιωσιμότητα των ταμείων και να αποδοθούν ευθύνες σε περίπτωση που η κίνηση αυτή αποδειχθεί ότι δεν εξυπηρετούσε τα συμφέροντα των ταμείων ή πολύ περισσότερο αποσκοπούσε στην εξυπηρέτηση συμφερόντων ιδιωτών. Τέλος, διερεύνηση απαιτείται για να διακριβωθεί αν υπήρξαν ταμεία που λόγω εσωτερικής πληροφόρησης ρευστοποίησαν έγκαιρα τα ομόλογα τους.

Η διαρκής επιδείνωση της ελληνικής οικονομίας αλλά και το κόστος των μέτρων που επιβάλλουν οι ρυθμίσεις των Μνημονίων 1 και 2 τα οποία έχουν οδηγήσει σε εκρηκτική κοινωνική κατάσταση που αγγίζει, αν δεν ξεπερνά, τα όρια ανθρωπιστικής κρίσης, έχουν υπονομεύσει τη διεθνή θέση και αξιοπιστία της χώρας και έχουν υποθηκεύσει το μέλλον της ελληνικής κοινωνίας και των εργαζομένων επιβάλλουν την χωρίς καθυστέρηση εξονυχιστική έρευνα όλων των συνθηκών και των λόγων που οδήγησαν στην υπαγωγή στις ρυθμίσεις των Μνημονίων 1 και 2 και στην υπογραφή των Δανειακών Συμβάσεων με τα κράτη μέλη της Ευρωζώνης, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και το ΕΤΧΣ. Εξάλλου αυτή ήταν και μία από τις κεντρικές δεσμεύσεις του σημερινού Πρωθυπουργού κ. Αντωνίου Σαμαρά, ο οποίος, καθ' όλη την προηγούμενη περίοδο δήλωνε σε όλους τους τόνους ότι σε περίπτωση επικράτησής του στις εκλογές, θα προχωρήσει σε σύσταση «μίας και μόνης» εξεταστικής επιτροπής για το Μνημόνιο. Πέρα από αυτό όμως ο ελληνικός λαός που θυσιάζεται τα τελευταία τρία χρόνια στο όνομα της δημοσιονομικής εξυγίανσης δικαιούται, αν μη τι άλλο, να γνωρίζει με κάθε λεπτομέρεια ποιος και σε ποιο βαθμό φέρει την ευθύνη για τη δραματική κατάσταση στην οποία βρίσκεται η κοινωνία και η χώρα.

Για τους λόγους αυτούς οι υπογράφωντες και υπογράφουσες βουλευτές προτείνουμε τη σύσταση Εξεταστικής Επιτροπής σύμφωνα με τα άρθρα 68 παρ. 2 των Συντάγματος και 144επ. του Κανονισμού της Βουλής για την διερεύνηση

των συνθηκών που οδήγησαν στην προσφυγή στο ΔΝΤ και την υποβολή της Ελλάδας στο καθεστώς των Μνημονίων και της επιτήρησης και για την αναζήτηση και απόδοση των ευθυνών Νέας Δημοκρατίας και ΠΑΣΟΚ και κάθε ενεχομένου προσώπου.

ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ

ΤΣΙΠΡΑΣ ΑΛΕΞΗΣ

ΑΓΑΘΟΠΟΥΛΟΥ ΕΙΡΗΝΗ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΝΑΣΟΣ

ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

ΑΜΑΝΑΤΙΔΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΜΜΑΝΑΤΙΔΟΥ ΛΙΤΣΑ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΒΑΓΓΕΛΗΣ

ΒΑΛΑΒΑΝΗ ΝΑΝΤΙΑ

ΒΑΜΒΑΚΑ ΤΖΕΝΗ

ΒΑΡΕΜΕΝΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ

ΒΟΥΤΣΗΣ ΝΙΚΟΣ

ΓΑΪΤΑΝΗ ΙΩΑΝΝΑ

ΓΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

ΓΕΛΑΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΔΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΓΕΡΟΒΑΣΙΛΗ ΟΛΓΑ

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ-ΣΑΛΤΑΡΗ ΕΦΗ

ΓΛΕΖΟΣ ΜΑΝΩΛΗΣ

ΔΕΡΜΙΤΖΑΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΔΙΑΚΑΚΗ ΜΑΡΙΑ

ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ

ΔΙΩΤΗ ΗΡΩ

ΔΟΥΡΟΥ ΡΕΝΑ

ΔΡΑΓΑΣΑΚΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ

ΔΡΙΤΣΑΣ ΘΟΔΩΡΗΣ

ΔΡΙΤΣΕΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ

ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΚΩΣΤΑΣ

ΖΕΪΜΠΕΚ ΧΟΥΣΕΪΝ

ΖΕΡΔΕΛΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ	<i>Ζερδελής</i>
ΘΕΟΠΕΦΤΑΓΟΥ ΑΦΡΟΔΙΤΗ	<i>Θεοπέφταγος</i>
ΙΓΓΛΕΖΗ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ	<i>Ιγγλεζή</i>
ΚΑΛΟΓΕΡΗ ΑΓΝΗ	<i>Καλογερά</i>
ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΙΑ	<i>Κανελόπουλος</i>
ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ	<i>Καραγιαννίδης</i>
ΚΑΡΑΓΙΟΥΣΟΥΦ ΑΪΧΑΝ	<i>Καραγιουσούφ</i>
ΚΑΤΡΙΒΑΝΟΥ ΒΑΣΩ	<i>Κατριβανού</i>
ΚΑΦΑΝΤΑΡΗ ΧΑΡΑ	<i>Καφανταρή</i>
ΚΟΔΕΛΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ	<i>Κοδέλας</i>
ΚΟΝΤΟΝΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ	<i>Σταύρος Κοντονης</i>
ΚΟΥΡΑΚΗΣ ΤΑΣΟΣ	<i>Κουράκης</i>
ΚΟΥΡΟΥΜΠΛΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	<i>Κουρούμπλης</i>
ΚΡΙΤΣΩΤΑΚΗΣ ΜΙΧΑΗΛΗΣ	<i>Κριτσωτάκης</i>
ΚΥΡΙΑΚΑΚΗΣ ΒΑΣΙΛΗΣ	<i>Κυριακάκης</i>
ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΖΩΗ	<i>Κωνσταντοπούλου</i>
ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	<i>Λαφάζανης</i>
ΜΑΝΤΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ	<i>Μαντάς</i>
ΜΕΪΚΟΠΟΥΛΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ	<i>Μεϊκοπούλος</i>
ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ ΑΛΕΞΗΣ	<i>Μητροπούλος</i>
ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ ΝΙΚΟΣ	<i>Μιχαλάκης</i>
ΜΠΑΡΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ	<i>Μπαρκάς</i>
ΜΠΟΛΑΡΗ ΜΑΡΙΑ	<i>Μπολάρη</i>
ΞΑΝΘΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ	<i>Ξανθός</i>
ΟΥΖΟΥΝΙΔΟΥ ΕΥΓΕΝΙΑ	<i>Ουζούνιδου</i>
ΠΑΝΑΓΟΥΛΗΣ ΣΤΑΘΗΣ	<i>Παναγούλης</i>
ΠΑΝΤΖΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	<i>Παντζάς</i>
ΠΑΠΑΔΗΜΟΥΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ	<i>Παπαδημούλης</i>

ΠΕΤΡΑΚΟΣ ΘΑΝΑΣΗΣ *Πετρακος*
ΣΑΚΟΡΑΦΑ ΣΟΦΙΑ *Σακοραφα*
ΣΑΜΟΪΛΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ *Σαμοιλης*
ΣΤΑΘΑΚΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ *Σταθης*
ΣΤΑΘΑΣ ΓΙΑΝΝΗΣ *Σταθης*
ΣΤΑΜΠΟΥΛΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ *Σταμπουλη*
ΣΤΡΑΤΟΥΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ *Στρατουλης*
ΣΥΡΜΑΛΕΝΙΟΣ ΝΙΚΟΣ *Συρμαλεσιος*
ΤΑΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ *Τατσοπουλος*
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΜΑΡΙΑ *Τριανταφυλλου*
ΤΣΑΚΑΛΩΤΟΣ ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ *Τσακαλωτος*
ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ *Τσουκαλας*
ΦΩΤΙΟΥ ΘΕΑΝΩ *Φωτιου*
ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΟΥ ΔΕΣΠΟΙΝΑ *Χαραλαμπίδου*
ΧΑΤΖΗΛΑΜΠΡΟΥ ΒΑΣΙΛΗΣ *Χατζηλαμπρου*